

## Poticnire...

Mahok Valeria

---

Mi-am scos gândurile la aerisit,  
Când muza poetică s-a poticnit,  
Precum calul priponit  
Şi a sărăcit în cugetări de noapte,  
Când brațele iubirii mi-au fost amputate.

O iubire, rucsac greu,  
Cărat în spate zi şi noapte,  
Cu capricii nedorite sau prea adorate,  
Mă înalță la cer în zile senine,  
Ca trilul ciocârliei peste dealuri înalte,  
Dar mă d-ai şi de pământ,  
Ca trăznetul în plină noapte,  
Atunci când mă simt bine,  
Precum peștele viu în cristaline ape.

Iubire, cine să-ţi înțeleagă caracterul sucit,  
Ce gânduri ai cu mine? Încă n-am pierit...  
Am nevoie de tine, ca de aer, de cer şi pământ,  
Toamna vietii îmi zâmbeşte la orizont  
Şi eu mai am atâtea lucruri de împlinit,  
Dar n-am imunitate, fără tine iubire.  
Dă-mi, valorile tale la timp!  
Căci în lipsa ta, orfană sunt de toti şi de toate,  
Nu vreau ger sufletesc...  
Ascuns în cununi fals înflorate,  
Nici muze poticnite de timp;  
Iubire, te vreau în tot şi în toate,  
Ca să pot trăi frumos pe pământ.